

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.011/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Vármegyei1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Jászkovics Adél kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 1.K.700.004/2024/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000 (negyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2014. január 1. napjától állt közfoglalkoztatási jogviszonyban; 2015. december 16. napján létesített közalkalmazotti jogviszonyt az alperessel, amelynek keretében a helységi Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában foglalkoztatták. Ezt követően a Szolgálat állományába került, ahol titkos ügykezelő munkakört látott el. A jogviszonya a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2019. február 1. napján hatályba lépett módosításával érintett 362/E. § (1) bekezdése alapján 2019. november 1. napjától rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult át, ugyanis ezen időponttól ismét az alperes állományába került, a munkaköre részlegvezető lett. A 2020. december 1. napjától 2023. december 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a kinevezése szerinti munkaköre mellett – 2019. december 1. napjától – ügykezelői és minősített adatkezelői, – 2021. február 1. napjától – „T”- ellátmány kezelői feladatokat is ellátott.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest – a perbeli időszakot érintő 37 hónapra – a rendvédelmi illetményalap 125%-ának megfelelő összegű 1.787.581 forint megbízási díj, valamint annak 2022. június 16. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Hivatkozása szerint az ügykezelői, minősített adatkezelői és „T”- ellátmány kezelői feladatok nem tartoznak a kinevezése szerinti részlegvezetői munkakörbe, ezért a perbeli időszakban teljesített többletfeladatokért részére ellentételezés jár. Keresetének jogalapjaként a Hszt. 288/B. §-át és a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítást (a továbbiakban: 15/2019. ORFK utasítás) jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatva. A felperes tényleges feladatellátásait nem kifogásolta, azonban arra hivatkozott, hogy az általa többletfeladatként feltüntetett feladatok a munkakörébe tartoznak, ezért esetében a Hszt. 288/B. §-ának rendelkezései nem alkalmazhatók. Ettől eltérő bírói álláspont esetén – a számítási metodikát elfogadva – a felperest kizárólag a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékével azonos összegű megbízási díj illethetné meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest – késedelmi kamattal növelt – 1.787.581 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. XXVIII/A. fejezetére, 287/E. § (1)-(2) bekezdéseire, 287/F. § (1) bekezdésére, 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire, a 15/2019. ORFK utasítás 1. mellékletének I. pontjára, a Nemzeti Biztonsági Felügyelet működésének, valamint a minősített adat kezelésének rendjéről szóló 90/2010. (III. 26.) Korm. rendelet, valamint az Iratkezelési Szabályzatról szóló 40/2017. (XII. 29.) ORFK utasítás

rendelkezéseire alapította, e körben a peres felek nyilatkozatait, a felperes által 6. sorszám alatt csatolt kimutatás adatait és a munkaköri leírások tartalmát, továbbá tanúl tanúvallomásában foglaltakat vette figyelembe. A Hszt. 288/B. § (1) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy a felperes a perbeli időszakban a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatokat is ellátott-e, – azaz a tartós átirányítás esete fennállt-e –, és ezért őt a Hszt. 288/B. § (3) bekezdése szerint a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő mértékű megbízási díj megilleti-e. A kialakult bírói gyakorlatra hivatkozással rögzítette, hogy a munkáltató a megbízási díj megfizetésének kötelezettsége alól nyilvánvalóan nem mentesülhet, amennyiben a többletfeladatok ellátását a rendvédelmi igazgatási alkalmazott munkaköri leírásába beépíti; a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. A csatolt kimutatás alapján és a tanúvallomásra alapítottnan megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban a saját munkaköréhez tartozó feladatait a munkaideje 30%-ában, az ügykezelői feladatokat 20%-ban, míg a minősített adatkezelői és „T”-ellátmány kezelői feladatokat 50%-ban látta el. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a munkaköréhez tartozó feladatok ellátása mellett tartósan és folyamatosan, huzamosabb időn (37 hónapon) keresztül, három feladatkörhöz kapcsolódó többlettevékenységet végzett; a többletfeladatok más munkakörbe tartozónak minősülnek. A megbízási díj mértékének meghatározása során az egyes munkakörökhöz tartozó többletfeladatok egymástól időben elkülönülő teljesítését is figyelembe vette; azok gyakorisága, hosszabb időn keresztül történő ellátása alapján a felperes által megjelölt 37 hónapra egységesen számolva a rendvédelmi illetményalap 125%-ának megfelelő mértékű megbízási díjat tartott a többletfeladat-ellátással arányban állónak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatása mellett a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékére történő mérséklését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1), (2) bekezdéseit, a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 279. § (1) bekezdését, a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseit jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletének [54] és [61] bekezdése szerinti indokolásában a megbízási díj 125%-os mértékének okaira nem tért ki; az általa meghatározott mérték eltúlzott. Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatával ellentétben állította, hogy a felperes a perbeli időszakban „T”-ellátmány kezelői feladatot egyáltalán nem látott el.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az alperes fellebbezésében kizárólag eljárási szabálysértésekre hivatkozott, anyagi jogi szabálysértést nem jelölt meg; nyilatkozatát és a megbízási díj mérséklése iránti fellebbezési kérelmét jogszabálysértéssel nem támasztotta alá. Álláspontja szerint az eljárásjogi szabálysértés anyagi jogi szabályok megjelölése nélkül egyébként sem értelmezhető. Hivatkozása szerint az elsőfokú eljárás során igazolást nyert, hogy a többletfeladatokat a munkaideje 70%-ában látta el.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül elbírálv. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak jogi indokolásával egyetértett, – a helytálló indokok megismétlése nélkül – a fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a Hszt. 288. §-ára figyelemmel a 288/B. § (1) - (3) bekezdéseinek megfelelően, az alperest tartós átirányítás ellentételezéseként megbízási díj megfizetésére jogszerűen kötelezte-e. Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet kizárólag eljárásjogi szempontból támadta, a bíróság indokolási és mérlegelési tevékenységét kifogásolva.

[9] Az ítéltábla mindenekelőtt rámutat, hogy az alperes a felperes „T”- ellátmány kezelői feladatellátását csak a fellebbezésében vitatta; azt állítva, hogy ilyen jellegű feladat elvégzésére a felperest nem utasította. A felperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy e feladatellátás/tényállás megállapítás vitatására szabályszerűen az elsőfokú eljárásban kerülhetett volna sor; mivel azonban az az elsőfokú eljárás során elmaradt, így annak vizsgálatát az ítéltábla nem végezhetette el.

[10] A Kp. 84. §-a folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint az ítélet indokolása a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, nyilatkozatait és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolásban a bíróság az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését rögzíti, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak fogadott el, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az indokolási kötelezettség megsértését – ahogy arra a Kúria több határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5. stb.) is rámutatott, –pusztán azon az alapon nem lehet megállapítani, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet.

[11] Az alperesi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben a fellebbezés

az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[12] Amennyiben az alperes számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az alkalmazott anyagi- és eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg, az alperesi hivatkozások az ítélet – lényeges eljárási szabálysértésen alapuló – hatályon kívül helyezését nem indokolták.

[13] Az ítéltábla rámutat, hogy a Hszt. rendszerén belül a rendvédelmi alkalmazottak szolgálati jogviszonyának szabályozására 2019. február 1-jei hatállyal egy új jogállás keretében került sor, az adott alkalmazotti körre vonatkozó speciális foglalkoztatási szabályokkal. Az alperes 2019. november 1. napját (a felperes újonnan létesített jogviszonyának keletkezését) követően került abba a helyzetbe, hogy a felperes megbízási díját meghatározza. A munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. Ennek során a mérlegelés egyik szempontja lehet, hogy az adott többletfeladat több munkakörbe tartozik, mint ahogyan az is, hogy a munka milyen bonyolultságú, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye miként alakul, azt milyen gyakorisággal, mely többlettudás birtokában kell végrehajtani. Az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott jogszabályi előírások az alperes előtt ismertek voltak, számolnia kellett a joggyakorlat (pl. Mfv.II.10.179/2011/4.) alapján az olyan jogértelmezés lehetőségével, amelyet az elsőfokú bíróság ítélezése alapjául vett, és amelyet a Kúria – lényegét tekintve – számos tényállás-azonos ügyben megerősített.

[14] A Hszt. 288/B. § (1) bekezdése értelmében a rendvédelmi alkalmazott a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges munkaszervezési okból beleegyezésével a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatokat láthat el (tartós átirányítás). A (2) bekezdés alapján tartós átirányítás időtartama legalább harminc nap, de legfeljebb egy év. A (3) bekezdés szerint a rendvédelmi alkalmazott a tartós átirányítás időtartamára havonta a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő mértékű megbízási díjra jogosult.

[15] E szabályok alapján az elsőfokú bíróság helyesen indult ki annak vizsgálatából, hogy a felperesre bízott ügykezelési, minősített adatkezelési, „T”- ellátmány kezelési feladatokat a részlegvezetői munkakörbe tartozónak lehet-e tekinteni. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az ORFK utasításban – a konkrét munkaköri feladatok felsorolása nélkül, – de szerepel az, hogy az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv állományában a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által milyen betölthető munkakörök merülhetnek fel. Ebből megállapíthatóan az ügykezelő, minősített adatkezelő és „T”-ellátmány kezelő munkakörök önállóan léteznek, amelyek a részlegvezetői munkakörrel nem azonosíthatók, amiből az következik, hogy a közjogi szervezetszabályozó eszköz értelmében az azokhoz tartozó feladatok is eltérőek. A felperes rendvédelmi igazgatási jogviszonya részlegvezető munkakör ellátására létesült, ehhez képest a munkaköri leírása a többlettevékenységgel érintett feladatokat is tartalmazta.

[16] A Hszt. 287/O. § (1) bekezdése szerint az igazgatási jogviszony kinevezéssel és annak elfogadásával létesül, a Hszt. 287/P. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a kinevezési okmányban a rendvédelmi alkalmazott munkakörét és meghatározott feladatkörét tartalmaznia kell. A Hszt. 287/P. § (4) bekezdése alapján a kinevezési okmányhoz csatolni kell – egyebek mellett – a rendvédelmi alkalmazott munkaköri leírását, amely azonban, mint a munkáltató egyoldalú nyilatkozata, a konszenzus alapján létrejött kinevezéstől eltérő munkaköri feladatokat nem tartalmazhat. Erre figyelemmel a rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgálati jogviszonyban kialakult bírói gyakorlat, miszerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8.). Jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[17] Az ítéltábla kiemeli, hogy a többletfeladatoknak a felperes munkaköri leírásában történő szerepeltetése, e feladatokat a felperes részlegvezetői munkakörének részévé nem tette. Ez alapján a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében meghatározott tartós átirányítás megvalósulása megállapítható, amelynek ellentételezéseként a felperes a Hszt. 288/B. § (3) bekezdésének megfelelően megbízási díjra jogosult.

[18] Az ítéltábla nem fogadta el az alperesnek a keresetösszegezésének vonatkozásában kifejtett álláspontját sem. Az alperes fellebbezésében vitatta a megbízási díj mértékét, azonban azt nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság e körben a mérlegelése során milyen eljárásjogi szabályt vétett, mely körülményeket vett okszerűtlenül figyelembe és ezáltal döntése miért tekinthető jogszabálysértőnek. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapította meg és nem fizetett megbízási díjat a

felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 125 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, figyelembe vette a többletfeladatoknak a napi szolgálati feladatokhoz arányosított, a megbízás időtartamára átlagolt mennyiségét, mértékét, rendszerességét. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – a mérlegelés jogszerűségéhez – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (rendszeresség, gyakoriság), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek az értékelt körülmények figyelembevételével más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Az alperes az állításai mellett külön jogszabálysértést e körben nem jelölt meg, erre figyelemmel a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerúségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. A jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[19] Az ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[20] Az ítéltábla a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére és 3. § (5) bekezdésére figyelemmel állapította meg, melynek során a felperes által felszámított költség összegét az ügy bonyolultságára, az általa benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel az elvégzett kamarai jogtanácsosi tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[21] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes költségmentesség illeti meg, ezért a feljegyzett, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésében szerint számított fellebbezési eljárási illetéket (143.006 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[22] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2025. március 26.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

előadó bíró

dr. Farkas Ervin

bíró